

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/577/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210693
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210693.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/112/2012-71 zo dňa 28. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh navrhovateľa, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ nepreukázal naplnenie základného prvku zodpovednostného vzťahu, ktorým je nesprávny úradný postup. Tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol v dotknutej veci (sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 7Er/259/2008) o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 17.02.2011 sa ukázalo ako zavádzajúce a nepravdivé. Z pripojeného exekučného spisu totiž vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti v časti dňa 30.12.2008 (ktoré rozhodnutie bolo neskôr odvolacím súdom zrušené) a uznesením z 22.12.2010 zastavil exekúciu. Navrhovateľ preto ani nemohol preukázať svoje tvrdenie (o rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie dňa 17.02.2011), čím neunesol dôkazné bremeno. Iné skutkové tvrdenia navrhovateľ neuviedol.

Okresný súd zdôraznil, že v zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Nevyhnutné je prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, najmä správanie oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, či ďalší priebeh konania. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že aplikácia práva Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa sprísnila podmienky pre rozhodovanie exekučného súdu. Z daného titulu (aj) pri posudzovaní žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd nepristupoval k jej vybaveniu formalisticky, ale skúmal súvislosti spotrebiteľskej ochrany. Uvedené okolnosti sú objektívne spôsobilé vyvolať predĺženie lehoty na vydanie konkrétneho rozhodnutia.

Okresný súd uzavrel, že v prípade stretu záujmov je potrebné uprednostniť záujem na riadnom výkone spravodlivosti, dodržiavaní zásad v oblasti ochrany spotrebiteľa (vyplývajúcich i z komunitárneho práva) a zákonnosti exekúcie, hoci aj na úkor nedodržania zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia z objektívnych dôvodov. Nemožno tiež prehliadať, že predmetné exekučné konanie bolo zastavené. Ak teda aj čiastkový úkon nebol učený zo strany exekučného súdu v stanovenej lehote, podstatný

je finálny výsledok exekúcie, ktorá bola zastavená pre jej nedôvodnosť. Pokiaľ je exekučné konanie vedené nedôvodne, nemožno priznať súdnu ochranu za prípadne nedodržanie lehoty na vykonanie určitého čiastkového úkonu. Okresný súd dodal, že navrhovateľ ani nepodal (v pozícii oprávneného) riadny opravný prostriedok proti zastavujúcemu uzneseniu. Celkovo tak z uvedeného vyplýva, že výkon práva navrhovateľom bol v rozpore s dobrými mravmi.

Keďže nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), okresný súd neskúmal splnenie ďalších atribútov (príčinná súvislosť, vznik škody) a ani sa nezaoberal námietskou premlčania. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko z obsahu spisu trovy nevyplývali a odporca ich ani nevyčíslil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Poukazoval na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti vytýkal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k nim a nemal možnosť (ani) navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že elektronicky na mailovú adresu okresného súdu podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Súd sa však nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie a ignoroval túto žiadosť. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu. Navrhovateľovi však vôbec nebolo predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov okresného súdu, pričom v prípade nevyvylúčenia sudcov by sa navrhovateľ bránil podaním sťažnosti na ústavnom súde. Bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia však bola možnosť jeho obrany pred zákonným sudcom odňatá a celkom zmarená.

Zároveň odvolateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal viaceré omyly; napríklad konštatovanie, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak však nie je, čo ho robí nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti

sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 28.8.2013) bolo navrhovateľovi doručené 20.8.2013. Elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) dňa 23.8.2013 (o 16.36 hod., t.j. v piatok po úradných hodinách konajúceho súdu) navrhovateľ žiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída (minimálne nepriamo) riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup dôsledne nevyužil, čo však nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Samotnú žiadosť o odročenie podrobil okresný súd posúdeniu, ktoré - ako vyplýva z vyššie konštatovaného - bolo správne, zároveň navrhovateľovi je (takmer až chronicky) známe neakceptovanie jeho formulárových návrhov na odročenie pojednávania z dôvodu požadovaného prerušenia konania pre podanie ústavnej sťažnosti v stovkách obdobných vecí. Nadväzne predmetná nedôslednosť okresného súdu nedosahuje intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 22.7.2013 bolo navrhovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC//331/2013 zo dňa 24.5.2013 o nevyhlúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia dotknutej veci.

Krajský súd v predmetnej spojitosti dodáva, že s poukazom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania vecí vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj samotný meritórny nárok navrhovateľa. Zároveň z ústavnej sťažnosti navrhovateľa i zo samotného jeho odvolania je zrejmé, že dotknuté rozhodnutie o nevyhlúčení zákonného sudcu mu doručené bolo.

Vo vzťahu k meritórnemu posúdeniu daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia.

K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. napr. chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule, zvýšené nároky na rozhodovanie v spotrebiteľských veciach, dôsledky uplatňovania komunitárneho práva v tejto oblasti, výkon práva v rozpore s dobrými mravmi), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, však odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na

všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.